

На поле ни край море ни
Вие ни стъе мими

О Балкански гори дивни

Хими и мочили,

Много здравие с' сата покрити
Планини високи

И на вази тихи хладни
Долини дълбоки.

Много здравие на вие кити
Сиврасти дъждови

Ваме всеко време вие сватени
Земени морави.

Много здравие и на вази
Капори безмисли

Дъбри стървени, дърки пълни
Ваме всеко време вие сватени

О, кити стъе в избузване
Въсвободи афиди мент.

Моя земие и ошес' ме
Моято въздравение.

Мух ^{на} ~~на~~ взим да чувстват

Щаеие профити

Моята ми е, равно ми е

Ст. Загора. Моят ми е сбудуи.

Севастопол 1876.

— 0 —